

Пейо Яворов

Духът на възделението

Зората ти е, казах, мрежа златни думи,
но вечерта настъпва сред потоп от глуми
над всеки метал – на прах обърната ръжда; –
в далечината близък, в близостта далечен,
от изгрев до заход на самота обречен,
дух, как се ти зовеш? Той рече горд: Вражда!

Размаха ти е, казах, в паяжинни връзки
и нищо не прегражда устремите дръзки
на твоя смел подем – подем над суша и вода...
И тук си тъй велик, и там си толкоз дребен,
но винаги бунтовен, всякога враждебен,
какво желаш ти? Той рече: Свобода!

Орел си ти стръвник, железен ти е клюва, –
от край до край в света неумолим воюва,
победно мълчалив над щастие и над беда;
но в сянката ти само остана незабоден
изостреният нокът, и ти не си свободен...
Не чух ответ, но сякаш – той промълви: Да!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7130>]